

Šlo tu o zužitkování slova pro jeho jazykový význam, který právě mohl a měl sloužiti reklamě, a nikoli o použití nějakého osobního jména, zvláště jména žalobcova, které je nahodile stejné s použitým slovem. Tu ovšem nelze mluvit o tom, že by byl žalovaný nedovoleným způsobem použil jména žalobcova. Stejně by tomu bylo na př. v literárním díle, jestliže by se v něm vyskytlo slovo, třeba jako jméno smyšlené osoby, vystupující v onom díle, stalo-li se to bez jakéhokoli vztahu k nějaké skutečné osobě. Kdyby při tom mohlo snad přes to dojít k zesměšnění někoho, nebylo by zde cestou k nápravě ono ustanovení občanského práva o ochraně jména, nýbrž měla by tu význam ustanovení k ochraně osobní cti proti osobám posměšky si činícím. Ze zjištění, jež učinily nižší soudy o tvrzených posměšcích žalobci vzniklých, plyne, že v okruhu osob, o něž pro posouzení důvodnosti žalobního nároku jde, byly si také ony osoby vědomy toho, že jde jen o pouhou nahodilou shodu použitého slova se jménem žalobcovým, jež jím dávala s ostatními použitými výrazy podnět k oněm posměškům. Výjimky, na něž poukazuje odvolací soud a které by mohly nasvědčovati tomu, že reklama byla vztahována na žalobce (případy s členy státního zdravotnického ústavu a s Václavem P.), nejsou skutkovým přednesem žalobcovým před prvním soudem podloženy. Mimo to není tu ani postačujícího podkladu pro úsudek, že by osoby v oněch případech v úvahu přicházející, hledíc též na povolání (obor působnosti) žalobce, mohly býti za daných poměrů důvodně svedeny k domněnce, že označení »Vozáb« bylo použito skutečně jako jména žalobcova nebo k označení osoby žalobcovy na jeho úkor a že by si byly neuvědomily, že tu jde jen o pouhou nahodilou shodu se slovem zvoleným při reklamě, jež není v žádném vztahu k žalobci. Za toho stavu věci není ani rozhodující výtku neúplnosti řízení, budovaná na tom, že nebyl proveden důkaz o tom, kolik jest v P. osob téhož jména jako žalobce.

Čís. 17258.

Zamítl-li soud první stolice žalobu vůbec, odvolací soud pak jen pro tentokráte, jest rozsudek odvolacího soudu pro žalobce rozsudkem potvrzujícím; nepřevyšuje-li předmět sporu 7.000 K a neprohlásil-li odvolací soud v rozsudku dovolání za přípustné, je jeho dovolání nepřípustné. Žalovaný je v takovém případě k dovolání oprávněn.

(Rozh. ze dne 10. března 1939, Rv I 2963/38.)

Srov. rozh. č. 797,593 Sb. n. s.

Soud první stolice žalobě o vydání svršků oceněných na 11.000 K zčásti vyhověl, zčásti ji zamítl. O d v o l a c í s o u d na odvolání obou stran potvrdil napadený rozsudek v části vyhovující žalobě, oceniv předmět sporu v této části částkou 10.400 K, kdežto v ostatku zamítl žalobu pro tentokráte.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání žalobkyně.

D ů v o d y:

Žalobkyně napadá rozsudek odvolacího soudu jen co do nároku na vydání šatstva a obuvi. Hledíc na to, že žalobkyně ocenila hodnotu celého žalobního nároku na 11.000 K a odvolací soud ocenil předmět sporu stran bytového zařízení nábytku a koberců částkou 10.400 K, činí hodnota nároku, o němž by měl dovolací soud rozhodovati, 600 K.

Soud první stolice žalobu v příčině tohoto nároku zamítl. Odvolací soud vyslovil, že se odvolání žalobkyně v tomto směru vyhovuje a rozsudek změňuje tak, že se žaloba zamítá jako předčasná pouze pro tentokráte.

Jestliže však soud první stolice žalobu zamítne vůbec a odvolací soud jen pro tentokráte, jest takový rozsudek odvolacího soudu pro žalobce rozsudkem potvrzujícím. Jestliže pak předmět sporu nepřevyšuje 7.000 K a odvolací soud neprohlásí v rozsudku dovolání za přípustné, nemá žalobce — na rozdíl od žalovaného (Sb. n. s. č. 797) — podle ustanovení § 502, odst. 3 c. ř. s. ve znění zák. č. 251/1934 a 314/1936 Sb. z. a n. práva k dovolání (Sb. n. s. č. 593).

Dovolání žalobkyně není proto přípustné.

Čís. 17259.*

I za účinnosti čl. V. č. 5 a 6 zák. č. 69/1935 Sb. z. a n. se zajištění dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti (dod. III. k nař. č. 143/1922 Sb. z. a n.) děje obdobně podle předpisů §§ 284 a dalších zák. o př. daních.

(Rozh. ze dne 8. září 1938, R I 886/38.)

Srov. rozh. č. 14616 Sb. n. s.

Soud první stolice povolil usnesením ze dne 28. března 1938 vymáhajícímu věřiteli zemskému inspektorátu pro zemské dávky v P. proti povinnému zajišťovací exekuci záznamem zástavního práva pro dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti ve výši 3.000 K s vedlejšími závazky 300 K ve vložkách č. pozemkové knihy v O. R e k u r s n í s o u d zamítl návrh. D ů v o d y: Povinný si stěžuje na napadené usnesení proto, že vyměřovací úřad neuložil mu písemným, ihned proveditelným příkazem, aby dávku zajistil, když ona dávka jest ohrožena, a dále z toho důvodu, že takového ohrožení tu není. Stížnosti nelze upřít oprávnění. Podle § 284 zák. č. 76/1927 ve znění zák. č. 15/1937 Sb. z. a n. může vyměřovací úřad, je-li vybrání daně dosud nepředsané nebo nesplatné ohroženo, uložit poplatníkovi písemným ihned proveditelným příkazem, aby dávku zajistil. Že takový příkaz povinnému nebyl dosud doručen, vyplývá z návrhu vymáhajícího věřitele, že dávka

*) Pod č. 17259 až 17281 jsou uveřejněna rozhodnutí z roku 1938, ježto se tak nemohlo státi včas.